

Предишно Р/О:

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 14586**София, 12/04/2014**

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ**ЧЛЕНОВЕ: АННА ДИМИТРОВА****АНДРЕЙ ИКОНОМОВ****МАРИНА МИХАЙЛОВА****ДОНКА ЧАКЪРОВА**

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията **ДОНКА ЧАКЪРОВА**
по адм. дело № 13968/2014.

Производството е по реда на чл. 229, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по частна жалба на Политическа партия Зелените против определение № 11315/25.09.2014 г., постановено по адм. д. 11465/2014 г. по описа на Върховния административен съд, второ отделение, с което е оставена без разглеждане жалбата против срещу разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие, оставено е без разглеждане искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение на разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие и е прекратено производството по делото.

В частната жалба се твърди, че е атакуваното определение е незаконосъобразно и неправилно, поради което се иска да бъде отменено. Подробни съображения в подкрепа на твърдението и искането са изложени в частната жалба.

Ответникът министърът на регионалното развитие, редовно уведомен за настоящото производство не е изразил становище по частната жалба.

Постъпило е писмено становище за неоснователност на частната жалба от "Южен поток България" АД.

Върховният административен съд, петчленен състав, след като прецени допустимостта на частната жалба и наведените в нея доводи, приема, че е допустима, като подадена в срока по чл. 230 от АПК, а разгледана по същество е неоснователна, поради следните съображения:

С обжалваното определение № 11315/25.09.2014 г., постановено по адм. д. 11465/2014 г. по описа на Върховния административен съд, второ отделение, е оставена без разглеждане жалбата на Политическа партия Зелените против разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие, оставено е без разглеждане съединеното с жалбата искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалвания

акт и е прекратено производството по делото.

Тричленният състав на Върховния административен съд е приел, че жалбоподателят не е в кръга на лицата, лимитивно изброени в чл. 149, ал. 2, т. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ), поради което като не е заинтересувано лице по смисъла на специалния закон, няма и право на жалба срещу издадено разрешение за нов строеж. С оглед преценката за недопустимост на жалбата е оставено без разглеждане и искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение на обжалвания акт.

Така постановеното определение е правилно и законосъобразно.

Оспореното определение е постановено в съответствие с процесуалните закони и трайната практика на Върховния административен съд по прилагане на нормите на ЗУТ като специален закон, уреждащ специфични обществени отношения.

Тълкуването на разпоредбата на чл. 149, ал. 4 от ЗУТ, направено в частната жалба не кореспондира с действителния смисъл на нормата, тълкувана систематично с всички останали алинеи. Частният жалбоподател не твърди и не представя никакви доказателства, че е лице в кръга на лицата по чл. 149, ал. 2, т. 1 от ЗУТ, а именно, че е възложител, собственик или носител на ограничени вещни права в поземлен имот, за който се отнася разрешението за строеж, както и да е лице, което има право да строи в чужд имот по силата на специален закон.

Неоснователно е позоваването в частната жалба на Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (**Орхуската конвенция/Конвенцията**), която според жалбоподателят му предоставя право на оспорване като средство за реализиране на основните цели на Политическа партия Зелените.

Цитираното в частната жалба решение на Комисията на ООН по прилагане на **Орхуската** конвенция от септември 2012 г. не е приложено, както се твърди от частният жалбоподател, а и по принцип не е възможно да намери приложение към спора. Дори и от съдържанието на най-актуалното Решение V/9d относно изпълнението на България на задълженията, поети по силата на Конвенцията, прието на заседанието на страните по **Орхуската** конвенция (Пълният текст на приложението към доклада на петата сесия на Заседанието на страните (ECE/MP.PP/2014/2/Add.1) се намира на английски език на http://www.unece.org/env/pp/aarhus/mop5_docs.html), не възможно да се обоснове наличие на твърдяното от частния жалбоподател право на оспорване по конкретното дело при действащото в настоящия момент законодателство на Република България.

При наличие на специална национална правна уредба, регламентираща правото на оспорване на разрешенията за строеж от органичен кръг правни субекти, първоинстанционният съдебен състав правилно е тълкувал и приложил материалния закон, независимо от заявените намерения за бъдещи законодателни изменения. За Политическа партия Зелените не произтича пряко от нормите на **Орхуската** конвенция право на оспорване на разрешение за строеж, дори ако се приеме, че отговаря на критериите, на които трябва да отговаря "засегнатата общественост" по смисъла на международния договор, което обстоятелство не е изследвано от първоинстанционният съд.

Орхуската конвенция е ратифицирана от Република България със закон (Обн.ДВ. бр.91/14.10.2003 г.), поради което е част от вътрешното ни право и на

основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България има предимство спрямо националното право, което ѝ противоречи.

С решение 2005/370/ЕО на Съвета **Орхуската** конвенцията е приета от името на Европейския съюз. В декларацията за компетентност на основание чл. 19, параграф 5 от Конвенцията се, посочва, че „действащите законодателни инструменти не обхващат напълно изпълнението на задълженията, произтичащи от член 9, параграф 3 от Конвенцията, тъй като те се отнасят до административни и юридически процедури по възражения и пропуски от страна на частни лица и обществени органи, различни от институциите на Европейската общност, включени в член 2, параграф 2, буква г) от конвенцията, и че следователно **нейните държави-членки са отговорни** за поемането на тези задължения по време на одобряването на конвенцията от Европейската общност и ще останат такива, освен ако и дотогава, докато Общността, упражнявайки своите правомощия по Договора за ЕО, приеме разпоредби на Общността, обхващащи изпълнението на тези задължения.”

В изпълнение на поетите ангажименти от ЕО (ЕС) са приети и в момента действат на общностно ниво Директива 2003/4/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2003 г. относно достъпа на обществеността до информация за околната среда и отменяща Директива на Съвета 90/313/ЕЕС (чл. 6 от нея е за приложение на чл. 9, параграф 1 от Конвенцията), Директива 2011/92/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (чл. 11 от нея е за приложение на чл. 9, параграф 2 от Конвенция) и Директива 2010/75/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 г. относно емисиите от промишлеността (комплексно предотвратяване и контрол на замърсяването) (чл. 25 от нея е за приложение на чл. 9, параграф 2 от Конвенция).

За приложение на член 9, параграф 3 от **Орхуската** конвенция не е прието вторично право на ЕС, а според практиката на Съда на Европейския съюз разпоредбата **няма непосредствено действие** съгласно правото на Съюза. (Решение на Съда (голям състав) от 8 март 2011 г. по дело Lesoochránbřske zoskupenie VLK, C-240/09). В цитираното решение СЕС посочва, че "При все това запитващата юрисдикция е длъжна да разтълкува, **доколкото е възможно**, процесуалното право относно условията, които трябва да са изпълнени за подаване на жалба по административен или съдебен ред, в съответствие както с целите на член 9, параграф 3 от тази конвенция, така и с тези на ефективната съдебна защита на правата, предоставени от правото на Съюза, за да позволи на организация за защита на околната среда [...], да оспори по съдебен ред взето в резултат на административно производство решение, което може да противоречи на правото на Съюза в областта на околната среда."

В настоящия спор тълкуването е осъществено от първоинстанционният съдебен състав, който е достигнал до извод, че националното процесуално право не предоставя на Политическа партия Зелените възможност за жалба срещу разрешение за строеж с изложените в жалбата доводи и основания.

Допълнително следва да бъде посочено, че съдебен контрол относно спазване на правото в областта на околната среда, по инициатива на засегнатата общественост, е допустим и възможен спрямо инвестиционни намерения и проекти, но по отношение на административните актове, издавани на други етапи от тяхната реализация. Използваните от националният законодател

критерии за определяне на кръга на лицата, които имат право на достъп до съд с доводи за нарушения на законодателството в областта на околната среда, са в зависимост от вида на оспорения административен акт и степента, в която той оказва влияние върху околната среда. Националният законодател е възприел и принципа за възможно най-ранно информироване и включване на засегнатата общественост в процедурите по повод всяко едно инвестиционно предложение, с което да се гарантира публичност и спазване на законодателството в областта на околната среда, респективно вземането и на най-правилното от екологична гледна точка решение. Проявление на този принцип в националното законодателство е установената разлика в кръга на заинтересованите лица с право да оспорват различните административни актове и в зависимост от етапа, на който се осъществяват отделните административни производства по издаването им.

Според непротиворечивата практика на Върховния административен съд в производството по одобряване на устройствени планове и издадените въз основа на тях разрешения за строеж, актът с решаващо значение за околната среда и постановен на най-ранен етап от процедурата, е издаденият по реда на чл. 82 и сл. от Закона за опазване на околната среда, който несъмнено подлежи на самостоятелен съдебен контрол, включително и от засегнатата общественост.

В конкретния случай за въздействието върху околната среда на проекта "Изграждане на газопровод "Южен поток" е допуснат и осъществен съдебен контрол по повод оспорване от други правни субекти на решението по оценка на въздействието на околната среда № 7 - 5/2013 г. на министъра на околната среда и водите (видно от служебно известно Решение №8800/25.06.2014 г., постановено по адм.д. 13811/2013 г. по описа на Върховния административен съд). Частният жалбоподател не е заявил свое оспорване срещу този предходен акт, който е с решаващо значение в сравнение с разрешението за строеж от гледна точка законодателството в областта на околната среда.

Като е достигнал до законосъобразен извод за недопустимост на оспорването на Политическа партия Зелените против разрешение за строеж № РС-49/31.07.2014 г. на министъра на регионалното развитие, правилно тричленният съдебен състав не е разгледал обусловеното искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение на оспорения акт.

По изложените съображения настоящият състав на Върховния административен съд намира частната жалба за неоснователна, а оспореното определение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения, Върховният административен съд, петчленен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 11315/25.09.2014 г., постановено по адм.д. 11465/2014 г. по описа на Върховния административен съд.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Боян Магдалинчев
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Анна Димитрова
/п/ Андрей Икономов

Д.Ч.

/п/ Марина Михайлова
/п/ Донка Чакърва